

РЕШЕНИЕ

№ 30831

гр. София, 04.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4394** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Ц. Р. Ц. от [населено място], чрез адв. Х. Я. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-0322-000096/06.03.2026г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР, РУ П..

Жалбоподателят твърди, че оспорената ЗППАМ е незаконосъобразна, тъй като е издадена въз основа на АУАН, съставен в нарушение на чл.34, ал.1, пр.2 от ЗАНН, което обосновава прекратяване на административнонаказателното производство и невъзможност да му бъде търсена административнонаказателна отговорност.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа изложения аргумент за невъзможност за търсене на административнонаказателна отговорност на доверителя му. Претендира разноски.

Ответникът, полицейски инспектор при РУ П., ОДМВР, не се явява и не се представлява. В писмо от 30.06.2026г. изразява становище относно обстоятелствата по съставяне на АУАН и оспорената ЗППАМ.

Административен съд София-град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено

от фактическа страна следното:

На 11.10.2025г. около 12.58ч. жалбоподателят Ц. е управлявал МПС марка Рено модел М. С. с рег. [рег.номер на МПС] по автомагистрала Х., в района на 61+656 км., в посока към [населено място], като се движел в лентата за принудително спиране. Извършеното движение в нарушение на чл.58, т.4 от ЗДвП е заснето с ТОЛ камера и образувана преписка №1204р-615/26 по описа на ОДМВР С. и преписка № НГУ/24-00-1891/14.10.2025г. на Национално Тол управление.

След справка в базата данни за регистрация на МПС е установено, че собственик на лекия автомобил марка Рено, модел М. С. с рег. [рег.номер на МПС], е Ц. Р. Ц.. Жалбоподателят Ц. е призован в РУ на МВР-П., където на 24.02.2026г. попълнил декларация по чл.188 от ЗДвП, в която удостоверил, че той е управлявал автомобила на 11.10.2025г. около 12.58ч.

Срещу жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение № 0614861 от 06.03.2026г. за извършено нарушение по чл.58, т.4 от ЗДвП.

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №25-0322-000096/06.03.2026г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР, РУ П., на Ц. Р. Ц. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.3)ББ) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца.

Видно от разписката, инкорпорирана под текста на заповедта, препис от същата е връчен на жалбоподателя срещу подпис на 06.03.2026г.

При така установените обстоятелства и съобразявайки доводите на страните в процеса, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в преклузивния срок за обжалване на годен за оспорване административен акт и от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл.146 от АПК, счита жалбата за неоснователна.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от компетентен административен орган.

На основание чл.172, ал.1, изр.първо от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл.171, т.1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от представената по делото Заповед 513з-613/17.02.2026г. на директора на ОДМВР С., ответникът е сред полицейските служители, оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки, включително такива по чл.171, т.1 от ЗДвП. Съгласно нормативната уредба на чл.165 от ЗДвП, във връзка с чл.43 от ЗМВР и чл.42, ал.2, вр. чл.37, ал.1,

т.2 и чл.30, ал.1, т.5 от ЗМВР, директорът на ОДМВР е ръководител на служба с правомощия по осъществяване на контролна дейност върху движението по пътищата, включваща и прилагане на принудителни административни мерки – чл.31, т.2 от ЗМВР.

Съгласно чл.171, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки (ПАМ) се прилагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Оспорената заповед съдържа изискуемите от чл.59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта, което я прави надлежно мотивирана.

Правното основание, на което тя е издадена, е чл.171, т.1, б.3)ББ от ЗДвП, която разпорежда предвижда за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се наложи принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8; Съответно, в чл. 178ж. е посочено, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от три месеца и глоба 1000 лв. водач, който се движи в лентата за принудително спиране по автомагистрала, без да са налице изключенията по чл. 58, т. 3 или в платното за насрещно движение по автомагистрала и скоростен път.

В мотивите на процесната заповед като предпоставка за издаването ѝ е посочено, че водачът Ц. е управлявал собствения си лек автомобил в лентата за принудително спиране. Посочени са и конкретните фактически обстоятелства по отношение на дата и място на осъществяване на нарушението. Не са изтъкнати основания да са налице изключения на чл.58,т.3 от ЗДвП относно повреда на пътното превозно средство или здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство;

В жалбата е заявено единствено оплакване за допуснатото нарушение на разпоредбата на чл.34, ал.1 от ЗАНН при съставянето на АУАН 0614861 от 06.03.2026г., като жалбоподателят в жалбата си твърди, че АУАН е съставен повече от три месеца от откриване на нарушителя, а в съдебно заседание се поддържа довода за повече от три месеца от установяване на нарушението.

Съдът не споделя горното възражение. Съгласно чл.34, ал.1 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Законодателят е поставил началото на тримесечния срок в зависимост не от момента на извършване или установяване на нарушението, а от момента, в който компетентният орган установи нарушителя.Понятието „откриване на нарушителя“ не се свежда до констатиране на самото нарушение. За да бъде открит нарушителят по смисъла на чл.34, ал.1 ЗАНН, административнонаказващият орган следва да разполага с достатъчно данни, които индивидуализират конкретното физическо лице като извършител на нарушението и му позволяват да реализира административнонаказателната отговорност именно спрямо него. В

разглеждания случай на 11.10.2025 г. чрез техническо средство е било установено единствено, че процесният автомобил се е движил в лентата за принудително спиране на автомагистрала. При това констатиране не е бил установен водачът на автомобила. Наличието на информация относно регистрационния номер и собственика на моторното превозно средство не е достатъчно, за да се приеме, че нарушителят е бил открит, тъй като по действащата правна уредба собственикът и водачът не са непременно едно и също лице. Именно поради това законодателят е предвидил специалния ред на чл.188 ЗДвП, чрез който се установява самоличността на лицето, управлявало моторното превозно средство към момента на извършване на нарушението. Едва с попълването на декларацията по чл.188 ЗДвП на 24.02.2026г. жалбоподателят е заявил, че лично е управлявал автомобила на процесната дата и час. От този момент административният орган е разполагал с необходимите данни относно самоличността на нарушителя, поради което именно тогава следва да се приеме, че той е бил „открит“ по смисъла на чл.34, ал.1 ЗАНН.

Актът за установяване на административно нарушение е съставен на 06.03.2026 г., т.е. дванадесет дни след откриване на нарушителя, поради което тримесечният срок по чл.34, ал.1 ЗАНН е безспорно спазен. Същевременно актът е съставен и в рамките на едногодишния срок от извършване на нарушението.

Наложената с процесната заповед принудителна административна мярка е съобразена с материалноправните разпоредби и съответна на целта, която преследва закона с постановяването на актове от категорията на процесния. Следва да бъде потвърдена, а подадената срещу нея жалба – отхвърлена като неоснователна.

Водим от изложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на Ц. Р. Ц. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-0322-000096/06.03.2026г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР, РУ П..

Решението не подлежи на обжалване.